

HET VOLK VAN LAAF
(THE PEOPLE OF LAAF)

Indoor showing

HET VOLK VAN LAAF (THE PEOPLE OF LAAF)

ENGLISH

A long time ago, millions of years ago, there lived a merry little folk in the North Pole. For where now it is freezing cold, back then it was nice and warm. This nation consisted of Great Father Laaf, Great Mother Lot and their children, the Laven. They called themselves the People of Laaf.

One bad day, a very bad day, they were struck by a great disaster because suddenly it was terribly cold and that is exactly the one thing Laven cannot stand. Freezing rain came down from the heavens day and night. Everything died! Naturally, this danger also threatened the Laven for without heat they cannot live. Then they would irrevocably die! Then they die the big death! Of course Laven sometimes just die, but then, like at birth, Mother Lot taps them on their laaf navel to give them life and they go on living happily ever after.

But when the cold air kept getting icier they had to do something. Father Laaf thought deeply. So deeply you could almost hear him thinking: "I have it!" he suddenly shouted. "Laven we will go travel, go deep into the bosom of mother earth, because there it is warm". The Laven began to dig and dig. They dug day and night as if their lives depended on it. Of course it did: "This is our only chance! In the depths of mother earth we can survive!". The hole grew deeper and deeper.

The deep, dark polar night wrapped itself around the land of the Laven and the Laven disappeared into the big hole. They would never see their own dear land again but they were saved. Before they closed the big hole everyone was counted to make sure everyone was inside.

DUTCH

Heel lang geleden, miljoenen jaren geleden, leefde er een vrolijk volkje pal op de Noordpool. Want, waar het nu steenkoud is, daar was het toen heerlijk warm. Dat volk bestond uit Stamvader Laaf, oermoeder Lot en hun kinderen, de Laven. Ze noemden zich het Volk van Laaf.

Op een kwade dag, een hele kwade dag, werden zij overvallen door een groot onheil want plotseling werd het vreselijk koud en dat is nu precies waar Laven niet tegen kunnen. De ijsregen kletterde dag en nacht uit de hemel. Alles ging dood! Dat gevaar bedreigde natuurlijk ook de Laven want zonder warmte kunnen de Laven niet leven. Dan gaan ze onherroepelijk dood! Dan leggen ze het grote lood! Natuurlijk leggen Laven ook wel eens gewoon het loodje. Maar dan worden ze, net als bij hun geboorte, door moeder Lot weer van lotje getikt op de plaats waar hun buikjes een laventje hebben. En, ze leven dan weer lustig verder.

Maar toen de koude steeds ijziger werd moest er iets gebeuren. Vader Laaf dacht diep na. Zo diep dat je hem bijna kon horen denken: "Ik heb het!"; riep hij plotseling. "Laven we gaan op reis, we gaan diep in de schoot van moeder aarde, want daar is het warm". De Laven begonnen te graven en te graven. Ze groeven dag en nacht alsof hun leven er vanaf hing. Dat was natuurlijk ook zo: "Dit is onze enige kans! In het binnenste der aarde kunnen we overleven!" Het gat werd hoe langer hoe dieper.

Diep donker legde de Poolnacht zich over het Lavenland en de Laven verdwenen in het grote gat. Ze zouden hun lieve landje nooit meer terugzien. Maar ze waren gered, voordat ze het grote gat sloten werd voor de zekerheid geteld of iedereen wel binnen was.

HET VOLK VAN LAAF (THE PEOPLE OF LAAF)

ENGLISH

No! Father Laaf was not in the hole. A few very brave Laven crawled up to the edge of the large hole to look for him. Oh! And there was Father Laaf, frozen stiff! He had been searching for Mother Lot because he did not know she was already safely down in the hole. Great Father Laaf had died the big death! The death from which he will never awaken.

As happy as the Laven were about their salvation, they were terribly sad about the tragic lot of Father Laaf. For the first time in their long lives, the Laven cried. It was the day of great sorrow. The suffering of Great Mother Lot was so great that the Laven made a plan to comfort her. They created a beautiful golden statue of Father Laaf.

The statue of Father Laaf gave Mother Lot courage again and gave her people new strength. They could move forward and begin their long journey through the depths of the earth...searching for a new land.

On their thousand year search they came across all sorts of things. Remains of past lives, large animals, animals so big that the curious Laven needed ladders to carve them out. They made beautiful drawings of these animals to capture what it was like back then. The Laven crossed the great oil sea, a sticky mess that stunk badly and where you should be very careful with fire.

And everywhere they went they dug a tunnel up to the surface of the earth, to see if the land above was pleasant enough for them to live there forever. This is how the volcanoes were created, from which lava still often spouts. But no matter how far they travelled or how often they came up to look, what they sought they could not find.

DUTCH

Nee! Vader Laaf was niet in het gat. Een paar heel dappere Laven kropen naar boven om over de rand van het grote gat te kijken. Oh! En daar stond Vader Laaf, stijf bevroren! Hij had buiten het gat gezocht naar Moeder Lot omdat hij niet wist dat zij al veilig beneden was. Stamvader Laaf had het grote lood gelegd. Het lood waaruit hij nooit meer wakker zou worden.

Zo blij als de Laven waren om hun redding, zo verdrietig waren ze om het droef lot van Vader Laaf. Voor het eerst in hun lange leven, huilde de Laven. Het was de dag van het grote leed. Het leed van oermoeder Lot was zo groot dat de Laven een plan maakten om haar te troosten. Ze maakten van goud een prachtig beeld van vader Laaf.

Het beeld van vader Laaf gaf moeder Lot weer moed en haar volk nieuwe kracht. Ze konden weer vooruit en begonnen aan hun lange reis door het binnenste der aarde...op zoek naar een nieuw land.

Op hun duizende jaren durende zoektocht kwamen ze van alles tegen. Resten van vroeger leven, grote beesten, dieren zo groot dat de nieuwsgierige Laven ladders nodig hadden om ze in moot te hakken. Ze maakten er mooie tekeningen van om voor later vast te leggen hoe het vroeger was. De Laven staken de grote oliezee over, een kleverige boel die vies rook en waar je heel voorzichtig moest zijn met vuur.

En overal waar ze kwamen groeven ze een tunnel naar boven, naar de oppervlakte van de aarde, om te kijken of het land er fijn genoeg was om voorgoed te gaan wonen. Zo ontstonden overal de vulkanen, waar vaak nog steeds Lava uit komt. Maar hoe ver ze ook reisden en hoe vaak ze ook boven gingen kijken, wat ze zochten vonden ze niet.

HET VOLK VAN LAAF (THE PEOPLE OF LAAF)

ENGLISH

Until one day something strange happened. High above their heads sounded joyous music and suddenly they heard the loud cry "Alaaf! Alaaf!".

Now you should know that "Alaaf" is actually the collective cry of the Laven. They could not wait and rushed to dig a tunnel and what they saw exceeded their wildest expectations. Colourfully dressed people who sang and danced as if their lives were about nothing but fun. This was their new home land.

The Laven observed how people built their houses and copied it in their own way. The people of Laaf built their village here in the Efteling and they called it, The Lavenlaar. Take a good look at how they live. They look a bit like us, and who knows, they have learned some things from us maybe we can learn something from them.

DUTCH

Totdat er op een dag iets heel vreemds gebeurde. Hoog boven hun hoofden klonk luimige muziek en ineens hoorde ze luid de uitroep "Alaaf!" "Alaaf!".

Nu moet je weten dat "Alaaf" de verzamel kreet is van de Laven. Ze konden niet meer wachten en groeven in grote haast een tunnel naar boven. En wat ze zagen overtrof werkelijk hun stoutste verwachtingen. Kleurrijk uitgedoste mensen die zongen en dansten alsof hun leven lauter lol was. Dit was hun nieuwe thuis land.

De Laven keken hoe de mensen bouwden en deden dat op hun manier na. Zo bouwt het Volk van Laaf hier in de Efteling haar eigen dorp en ze noemden het; Het Lavenlaar. Kijk maar eens goed hoe ze hier leven. Ze lijken wel wat op ons, en wie weet, zij hebben wat van ons geleerd misschien kunnen wij nog wat van hun leren.